

1005 פינחס

כניסת השבת: 19:32

יציאת השבת: 20:22

רבנו תם: 21:18

ע"פ אופק ת"א

יט' בתמוז התשפ"ו

טוב העלון השבועי להסות בה'

יהודי על טבעי

מיד מעיד הקב"ה: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". אומר הקב"ה: אחר חילול ה' הגדול שעשה זמרי, הייתי צריך להרוג את כל עם ישראל, אך בזכות פנחס נעצרה חמתי.

הקב"ה שילם שכר כה אדיר לפנחס, כתב התוספות (זבחים קא, ב) שזכה עקב כך ל-80 כהנים בבית ראשון מזרעו, ועוד 300 כהנים בבית שני.

שואל ה'בני יששכר' (אגרא דכלה): 'אין ספק כי פנחס עשה מעשה טוב וגדול. אך מדוע זכה הוא לשכר יוצא דופן ומיוחד במינו שלא זכו לו רבים כמותו? הרי גם נחשון בן עמינדב קפץ למים בקריעת ים סוף? הרי גם יהושע וכלב הלכו נגד המרגלים, אך לא שכר נצחי של כהונת עולם ופרשה עם שמם, ומה התייחד פנחס יותר מכל אחד אחר?'...

- המשך בעמוד 3 -

בלעם רואה כי הוא מנסה לקלל את ישראל בכל מיני דרכים, אך הוא לא מצליח, הוא קורא לבלק ומודיע לו: "הבעיה היא לא בקללות שלי - הן דווקא מצוינות. הבעיה היא שעם ישראל הולך בדרך ה', וממילא, האלוקים שומר עליהם. ישנה רק עצה אחת ויחידה לגרום להם להתרחק מהאלוקים - 'אלוקיהם של אלו שונא זימה'". ומיד נותן בלק הוראה לטמא כל פינה אפשרית ברחובה של עיר: שלטי חוצות, מודעות רחוב, אטרקציות ופסטיבלים, והכל מתוך חוסר קדושה וצניעות בכדי להכשיל את ישראל. קבוצה של כ-156,000 איש מישראל נופלים במלכודת הטומאה של בלק ומתים בחרב או במגיפה.

כיצד ידעו מי חטא בעבירה? הענן שהיה מכסה ומגין על עם ישראל, 'התקפל' מעל כל אלו שחטאו, והיתה השמש זורחת הישר על ראשם, וכך ידעו מי הוא זה הצריך לצאת להריגה.

כשהבינו רבים משבט שמעון כי הם מיועדים להריגה כיוון שנפלו בעבירה, הם רצים לנשיא השבט שלהם - זמרי בן סלוא, ואומרים לו: 'כיצד אתה רואה שהולכים לטבוח בנו, והינך ממשיך לשתוק?'.

נשיא שבט שמעון קם ועושה מעשה נורא המעורר קיטרוג גדול: הוא לוקח את נסיכת מדין - כזבי בת צור ומתחתן איתה, לעיני כולם הוא פוגע ומבזה את משה רבנו ומחליט ללכת נגד ה' ונגד משיחו. משה רבנו כעס על זמרי בן סלוא ולכן השתכחה ממנו ההלכה, והחל משתתק ואינו יודע מה להשיב, וכשראו זאת כל העם החלו לבכות.

לפתע, קם פנחס, נכדו של אהרן ומחליט כי אם משה רבנו לא זוכר מה עושים במקרה כזה, הוא בעצמו יקנא את קנאת ה', והוא נכנס לאוהל של זמרי והורג אותו.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הלב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרח. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה ה"ד, משה כהן בן נוהת ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. יוסף בן נג'יה, יחזקאל בן ג'ורג'י, פרח בת טובה, אירית בת צדיקה, תקוה בת פנינה.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ב: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

להודות על הייסורים

1) כתב ה'כתב סופר' (צו): 'אחת המדרגות הגבוהות באמונה היא - מידת ההשתוות, שפירושה: 'אברכה את ה' בכל עת, תמיד תהילתו בפי', כלומר, גם בזמנים טובים וגם בזמנים קשים לברך את ה' ולהלל אותו, מתוך ידיעה ברורה כי כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד, שכך לעתיד לבוא יביאו קורבן תודה על הצרה, כי יראו שהיא היתה ישועתם'.

אדם זה המודה לה' על הייסורים והקשיים שבאים עליו מתוך אמונה שהם לטובתו, מעכב את יתרת הייסורים מלבוא עליו. (רבנו יונה)

וכל עוד האדם אינו מודה על הצרה, אלא רק מבקש מה' שיסיר אותה ממנו - הרי זה סימן שאותו אדם עדיין לא אווז בדרגת 'רצה באשר ירצה יוצרך'.

2) כתב רבנו בחיי (דברים כב, ח): "לעולם אין לאדם להתלונן על מצבו ומקרו, 'כי כל הנבראים כולם נבראו בחפצם ורצונם, וה' הודיעם בראשית הבריאה כל ענייניהם כולם, וכל המקרים העתידים לבוא עליהם, וכן הודיעם כל ימי חייהם ומיתתם היאך תהיה, וכן עניין מזונותיהם אם בריוח או צער - והכל רצו וקיבלו!". - לכתחילה 'השגחה פרטית' -

הלכות והליכות

הרב אומר מעודה שליט"א / ישיבת "אור דוד"

שאלה: אנו מתלבטים השנה האם לסגור צימר או בית מלון, ורצינו לדעת אלו בעיות יכולות להיווצר במקומות אלו?

תשובה: בית מלון או צימר פרטי - מטעמי צניעות וכשרות כמובן עדיף צימר פרטי.

הכשר כלי הצימר - כיון שמצויים גויים שנופשים בצימרים ומשתמשים בכלים במאכלים לא כשרים, לכן אין להקל להשתמש בכלי הצימר, אלא ישתמשו בכלים חד פעמיים, ורק כלים ככוסות וצלחות העשויים מזכוכית, ניתן להתיר למנהג הספרדים לאחר שטיפה, אבל לא למנהג האשכנזים.

תנור של הצימר - אין להשתמש בו, הואיל ולא ניתן להכשירו.

מצוות טבילת כלים במקומות וכלי צימר בית מלון ומסעדה - לדעת הג"ר עובדיה יוסף והגרש"ז אויערבך, מצד טבילת כלים יש להקל להשתמש ללא טבילה, ולדעת ה'אגרות משה', אין להתיר אלא בשעת הדחק במאכלים יבשים שאין צריך להשתמש בכלי לצורך אכילתם, ולא במאכלים נוזליים. אולם, לכל הדעות אסור להשתמש בכלים של חבירו שאינו שומר תו"מ ולא טבל הכלים.

צימר או מלון עם מזוזות פסולות או ללא מזוזות - אם אינו שוכר את המקום למשך 30 יום רצופים, מקומות אלו פטורים ממזוזה, כיוון שחיוב מזוזה הוא כשיש לו זכות בגוף הבית, אך כאן זה רק אישור שימוש לזמן קצר.

2 הסוד לאוירה טובה בבית

אני אומר זאת בכאב נורא - אני יכול לדבר עם אנשים בני 40, 50 שמתמודדים עם צלקות קשות מהבית של ההורים בו הם גדלו, בגלל המריבות, הצעקות, החרמות וההשפלות שהיו בין ההורים. זה נורא ואיום!

אני יעמוד על עוד נקודה חשובה: בכל בית יש את הילדים שיש מהם נחת, יש את הילדים שצריכים הרבה עבודה והתמודדות - ולשניהם יש שימת לב ומשוב מההורים כל הזמן, אך יש את סוג הילדים 'השקופים'. אלו ילדים שעברו את כל המסגרות בצורה שקטה: לא מצטיינים ולא מופרעים, אלא כאלה שעוברים הכל בשקט. אני פוגש אנשים כאלה בגיל מבוגר והם אומרים לי במכנה משותף: "אינני יודע מי אני? מה אני שווה? עד כמה אני מוערך ויקר?". ודעו לכם, כי חלק מהאוירה בבית זה לתת לילדים ולאנשים הללו יחס, ולהאיר אותם, לרומם אותם, וזה כבר יכניס בהם אור גדול והם ירגישו טוב ושמחה להיות בבית הזה.

אם בבית כל ילד מקבל את הקשר האישי, את היחס היומי 5 דקות ביום, הוא ירגיש טוב, הוא ירגיש מוערך, שאכפת למישהו ממני, והוא כבר ירגיש טוב בבית!.

הרב פנחס ברייער - הסוד לאוירה טובה בבית

כל אדם והורה צריך לשבת עם עצמו ולחשוב: איך האוירה בבית שלי? האם זו אוירה טובה שנהנים להיות בבית או אוירה עכורה של מרמור, עצבים וביקורת שרק רוצים לברוח מהשהות בו?...

אני מקפיד לגשת לאחד מרבותיי לשאול אותו שאלות גדולות וחשובות בחינוך, ואני מבקש עצה מפורטת והוראה ברורה, ובשאלה שכזו התשובה היא: "לחיות עם זה" - לרצות שיהיה בבית שלי אוירה של שמחה, של שכנה, וכשאני 'הולך' עם רצון זה כל היום, אני מחפש ומשתדל לשנות את האוירה כדי שתהיה כמו שאני כה מייחל ומתפלל.

אני נותן לכם את המתנה הגדולה ביותר שהורים יכולים לתת לילדים היא - שהילדים מרגישים שהם חיים בבית שיש בו אהבה ואחוה, שלום ורעות בין ההורים. אין מתנה יותר גדול מזו בעולם! זה יגרום אוטומטית לאוירה טובה בבית, לשמחה ואחדות.

ואם הורים רוצים להרוס את החיים של ילדיהם לנצח שיריבו ליד הילדים, שיכעסו, יקטינו וינזפו אחד בשני - ואז מובטח להם ה"י שהילדים יצאו מעורערים בנפשם.

יהודי על טבעי

תפעל שיזכה בקרוב מאד לראות את בנותיו שבות לדרך ה'.

הוא סיים והתנה את התרומה: "כיוון שאני מתגורר בירושלים, אני מבקש כי התרומה של 2 הערכות ילכו דווקא לאנשים שירצו להתחיל לשמור שבת באיזור ירושלים". קיבלתי את דבריו, למרות שמבחינתי אין הבדל בין יהודי שרוצה לשמור שבת בירושלים ליהודי בקצה אחר של העולם שמבקש ערכת שבת. אך הודעתי לו כי יתכן ונצטרך להמתין זמן לא ידוע עד שתתקבל בקשה לערכה לשמירת שבת דווקא בירושלים, אך אותו יהודי עמד והתעקש על כך.

והנה, לאחר כרבע שעה בלבד, אני מקבל טלפון מאשה המבקשת 2 ערכות שבת. ומדוע? יש לה 2 דירות בהן היא מארחת בקביעות בנות רבות שירדו מהדרך ועזבו את הבתים, מעין 'בית חם', שם היא דואגת להן לכל מחסורן ומחזקת אותן ביראת שמיים, ואף גורמת להן לשמור את השבת. היא שמעה שאנו מחלקים ערכות שבת לכל המעוניינים לשמור את השבת, והדבר יעזור לה מאד לגרום לאותן בנות לשמור שבת במלואה.

שאלתי אותה מהיכן היא והיכן שוכנות אותן דירות? והיא הישבה מיד - ירושלים. ווואוו בינגו. 'הערכות בדרך אלייך', אמרתי לה, וראיתי את יד ה', כיצד רק לפני רבע שעה ה' שלח 2 ערכות במיוחד. פניתי אליה בבקשה ואמרתי לה: "רק לפני כמה דקות תרם יהודי 2 ערכות, ואני חושב שהוא ישמח אם תשלחו תיעוד או צילום של המקום שלכן עם 2 הערכות שבת, בכדי לדברן אותו ולשמח אותו על התרומה שנתן". היא השיבה בחיוב ובשמחה רבה.

בערב שבת הסמוך, סידרה אותה אשה את ערכות השבת בטוב טעם ודעת בדירות וצילמה אותן טרם השבת. הבנות התרגשו מהערכות החדשות והחליטו...

את המעשה המדהים הבא סיפר מזכה הרבים, הרב אבי בן ישראל, יו"ר ארגון 'ושמרו': "בארגון שלנו שכולו קודש לה', אנו משתדלים לגדל ולהדר את כבודה של השבת. ללא עזרה ומימון משום ארגון או גוף זר, אנו פונים לעמך בית ישראל שיעזרו לנו לממן ערכת שבת (הכוללת פלאטה, מיחם, שעוני שבת, נטלה ועוד אביזרים רבים), ליהודים המתחילים להתקרב לה' ורוצים לשמור שבת, אך אין להם את היכולת או העזרה איך עושים זאת.

והנה, לפני כמה שבועות מתקשר אליי יהודי יקר מאד מירושלים ואומר לי: "אני רוצה לתרום 2 ערכות שבת (כל ערכה בסך 770, חצי ממחיר המוצרים בחנות)". ומדוע? למרבה הצער שתי הבנות שלו הגיעו לגיל הנערות והחלו לרדת מהדרך, עד שעזבו את הבית וכיום הן אינן שומרות את השבת וניתקו איתו כל קשר.

"אני תורם 2 ערכות שבת לזכותן של שתי הבנות היקרות שלי, שזכות השבת הקדושה שאני מחזק אצל האנשים שיתחילו לשמור את השבת, שהקב"ה יחזיר את הבנות לכור מחצבתן ויזכו לשמור שבת קודש בחזרה". התרגשתי מאד מהסיפור שלו, ובירכתי אותו שזכות השבת

עונה הצדיק ואומר: "כי הנה האיש העובד את ה' יתברך רק כפי טבעו ונטיית מידותיו ותכונות נפשו - אין בו רבותא (חידוש) כל כך, שהרי עלה לו הדבר בנקל, בלי שיצטרך ללחום עם יצרו הרע", כלומר, אומר הצדיק כי אדם שמטבעו הוא רגיש ובעל חסד, אם רואה הוא עני ברחוב המבקש לעזרה ומסייע לו - אכן זכה למעשה טוב, אך אין בזה חידוש, שהרי הטבע והאופי שלו מושכים אותו לעשות זאת בקלות, ולכן הוא יקבל שכר על כך, אך לא כה גדול.

ממשיך הצדיק וכותב: "כי עיקר המעלה והנחת רוח לפני המקום ברוך הוא, היא בעת שהאדם שובר את טבעו ומתגבר על יצרו ועושה מעשה טוב שלא כפי נטיית ליבו ורצון נפשו". דוקא שבטבע שלך אתה אוהב להשיב למי שגמל איתך רעה, באופי שלך את רוצה להראות את עצמך, בטבע שלך אתה סקן להסתכל ולהביט לכל כיוון - והינכם מתגברים ומתעלים על טבעכם - אזי הוא עיקר הנחת רוח ועיקר המעלה שמתעלה האדם לפני הקב"ה, ועל כך גודל השכר, לפי הצער שהיה לאדם בשינוי טבעו.

לכן, פנחס, שהיה מזרעו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, היה צריך לעשות היפך טבעו ולקום ולהרוג את זמרי - לכן הוא קיבל שכר כה גדול שלא זכו לו רבים, כי למעלתו ואופי נפשו היה הדבר קשה ונורא לעשות זאת!!

דוקא שכל החברים הולכים למקומות לא הכי נקיים וטובים, ואתה עם כל היותך ראש החבורה, פורש מהם ולא משתתף עימם, למרות טבעך ורצונך להשתתף עימם - כמה גדול ועצום שכרך! יש לך לשון חדה ובמילה אחת את יכולה להעמיד את חברתך במקום, אך את בוחרת לכבוש את תאוותך - כמה גדול ונורא הרעש שנעשה באותו רגע בשמיים!!

יהודי על טבעי

לעשות מעשה - להצטלם ליד הערכות כאות הוקרה והערכה על המעשה המיוחד.

למערכת העלון התקבל הסיפור הבא
מ'יהודי בשם משה ל.:
"היה זה ביום שישי, פרשת 'שמיני'
השנה (התשפ"ו). נסענו עם בני
המשפחה לעיר צפת על מנת לשבות
שם בשבת קודש. האוטובוס הוריד
אותנו בתחנה המרכזית של צפת,
ומשם הזמנו מונית שתיקח אותנו
לאכסניה.

הוא הודה לה' מקירות ליבו, וראה כיצד שהאדם עושה מסירות נפש מעצמו, ונותן לאחרים - הקב"ה מחזיר לו את זה בזרעו ובמשפחתו. (לאימות הסיפור ותרומת ערכה לכבודה של השבת - אבי בן ישראל': 054-758-0058).

בספר מלאכי (ג, יח) כותב הנביא:
 "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין
 עובד אלוקים לאשר לא עבדו",
 אומרת הגמרא (חגיגה ט) כי מיהו אותו
 עובד ה' וזה אינו עובד את ה' - זה
 השונה פרקו 100 פעמים, וזה השונה
 פרקו 101". שואל 'בעל התניא' (פט"ו):
 לא מובן, יושבים שני יהודים וחוזרים
 על תלמודם. האחד חוזר הלימוד 100
 פעם ואינו נחשב עובד ה', בעוד חברו
 שלמד עוד פעם אחת והגיע למניין
 של 101 נקרא עובד ה'.

תוך כדי הנסיעה במונית, אני נזכר כי
הבאתי עימי מיץ ענבים לקידוש, אך
אני מאד רוצה להדר ולהחמיר
להשיג יין ממש. פניתי לנהג המונית
וביקשתי ממנו בבקשה לשנות את
מסלול הנסיעה אל סופר 'נתיב
החסד' שהיה במרחק של כמה דקות
נסיעה, על מנת לרכוש את היין
לכבוד שבת.

הגענו אל הסופר, אך למרבה הצער, הסופר היה סגור ולא זכינו לרכוש את היין לכבוד שבת. 'רבונו של עולם, השתדלנו לעשות את שלנו, אך משמייס רצו אחרת', אמרתי לה'.

עונה 'בעל התניא' ואומר כי בתקופת התלמוד היה מנהג לחזור ולשנן את הלימוד 100 פעמים, וזה נעשה אצלם כהרגל וטבע. לכן, אומרים חז"ל כי אלו הרגילים לחזור על לימודם לפי ההרגל והטבע, אינם ניכרים עדיין כעובדי ה', אך דוקא היהודי שהוסיף עוד פעם אחת בלימודו, ושינה מהרגלו ועשה מעל טבעו - הוא

דיון משפחתי

גביר גדול הגיע לכותל והכניס בין האבנים
סכום של כמה מאות דולרים. יהודי שראה
זאת, לקח הכסף לעצמו. האם מותר הדבר?
מתוך והערב נא / הרב ארז חזני

**בנק פאגי (52) סניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב עבור עלון טוב לחסות בה." יקבל החזר מס**

לע"נ אברהם סאלם יחיא ת.נ.צ.ב.ה.

(לעמען וואס) אדזשענטס האבן אים אפגעזאגט
 אז ער וועט נישט קומען צוריק - און ער האט אים
 געזאגט אז ער וועט קומען צוריק

**הספר החדש של העלון בשלבי הכנה ב"ה...
תוכל להנציח הקדשה עולמית כעת!
אפשרות להקדשה על עמוד שלם!**